

τοῦ ὄργάνων· τὰ περιτεχίσματά των εἶναι πυκνά καὶ μινῷη, ὅχι ὅμως ἔξισους ἢ τῶν δύο· τὰ τείχη τοῦ δεῖπον γαστριδίβ, τὸ ὁποῖον μόνον στέλλει τὸ αἷμα εἰς τοὺς πνεύμονας, εἶναι ἀδυνατώτερα, ἐνῷ τὰ τοῦ ἀριστεροῦ γαστριδίου, δθεν τὸ αἷμα ἔξερχεται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, εἶναι εἰς τὸ ἄκρον δυνατὰ καὶ πυκνά. Τὰ γαστρίδια δὲν εἶναι ἔξωτερικῶς τόσον προδήλως διηγμένα, δον τὰ ωτία· ἀλλ' ἡ μεταξύ των ὄριστική γραμμὴ σημειοῦται μὲ φλέβας ἢ ἀρτηρίας, αἱ ὁποῖαι φαίνονται τρέχουσαι κάτω τῆς καρδίας εἰς τὴν ἄκραν αὐτῆς.

ΤΟ ΕΝ ΔΕΔΦΟΙΣ ΜΑΝΤΕΙΟΝ.

Τα παλαιότερα καὶ ὀνομαστότερα Ἑλληνικὰ μαντεῖα ήσαν δύο, τὸ μὲν εἰς τὴν Λιθώνην, τὸ δὲ εἰς τοὺς Δελφούς· τὸ τελευταῖον ἀπέλαυνε ὑπόληψιν πολὺ μεγαλητέραν ὅλων τῶν ἄλλων· ἡ δ' ἀρχή τη λέγεται νὰ ἐστάθη ὡς ἀκολύθως.—

Εἰς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ ὄργας Παρνασσοῦ ὑπῆρχεν ἀμφιθέατρον τι λόφων, ἔχον εἰς τὴν μέσην βαθὺ σπήλαιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνέβαινε διὰ μέσω στενωτάτερον ἀνοίγματος ἀτμός τις, προξενῶν ἰσχυρὰ ἀποτελέσματα εἰς τοὺς μυελοὺς τῶν ὅποι ἥρχοντο ἐντὸς τῆς ἐπιφύσης του. Τὸ φαινόμενον τοῦτο λέγεται διὰ παρετηρήθη πρῶτον ὑπό τυνος βοσκοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ αἰγαὶ, πληγοίον εἰς τὰ κεῖλη τοῦ σπηλαίου βοσκούμεναι, ἐπεπαν εἰς παραδόξους σπασμούς, καὶ δοτις, πλησιάσας νὰ κυττάξῃ εἰς τὸ χάσμα, ἐταράχθη καὶ αὐτὸς ὡς μαινόμενος. Ταῦτα ἐκοινοποιήθησαν εἰς τὴν περίχωρον, ἢ οἱ κάτοικοι, ἀμαθεῖς καὶ δεισιδαιμονες, τὰ ἀπέδωκαν ἀμέσως εἰς θεὸν τινὰ διατρίβοντα εἰς τὸ σπήλαιον. Ὁ τόπος ἥρχισε νὰ θεωρῆται ὡς ἄγιος, καὶ ὅποι ἥθελαν νὰ ειδοποιηθῶσι περὶ τοῦ μελλοντος, ἐπόστρεψαν τις αὐτὸν. Εἰς ἐνέπνεε τὸν ἀτμὸν, καὶ διὰ ἐπιφύρενεν ἐνῷ εὑνίσκετο εἰς τὴν προξενιμένην φρυνίτιδα, ἐλογίζετο προφητεία. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦ προφήτου τὸ ὑπούργιμα, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἦτο κινδυνώδεις,—διότι πολλοὶ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἔλιψην ἐπιπταν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐχάνοντο,—ἀπεφασίσθη ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς περιχώρου, εἰς μόνον νὰ ἐμπνέη τὸν ἀτμὸν, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν αὐτοῦ νὰ κατασκευασθῇ σανίδωμα ὑπεράνω τοῦ χάσματος. Γενιὴ ἐπιστιμήθη, παρθένος καταρχάς, μετὰ ταῦτα διως γερόντισσα· δινομάσθη δὲ Πυθία. Τὸ σανίδωμα ἐκαλεῖτο Τρύπους, καθότι ἐστιγμήστη ἐπάνω εἰς τρεῖς πόδας. Μὲ τὸν καιρὸν, ἀφοῦ ἐγνωμόσθη πλειότερον τὸ μαντεῖον, ἐκτίσθη ναὸς, καὶ διωγμόσθησαν ἵερεις· οἵτινες, κινούμενοι ἀπὸ τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέ-

ρον,—διότι ἀπὸ τῆς νῦν ὅποι ἥρχοντο νὰ συμβαλευθῶσιν ἔπειτε νὰ φέρωσιν ἐντάμα καὶ ἀργύριον,—ἐδιοίκουν τὰς ὑποθέσεις τοῦ μαντείου τόσον ἐντέχνως, ὅστε ταχέως ἀπέκτησεν ὑπόληψιν ὡς τὸ ὄλιγότερον σφαλτὸν ἀπ' ὅλα τὰ μαντεῖα τῆς Ἑλλάδος.

Οὕτω, ἀγνοοῦντες τὰς αἰτίας φυσικῶν φαινομένων, καταντοῦν οἱ ἀνθρώποι εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν, ἢ οὔτω οἱ φιλάρχυροι μᾶλλον παρὰ φιλόθεοι πλανοῦν τοὺς πολλοὺς πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν ὄφελος, μὴ διστάζοντες ἐνίστε νὰ πράττωσι, χάριν τοῦ χρυσοῦ, καὶ σκληρότητας φρικτὰς, καθὼς εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν διότι λέγεται, διὰ αἱ Πύθιαι, τὰς ὁποίας ἐβίαζαν νὰ εμπνέωσι τὸν ἀτμὸν, πίπτουσαι εἰς σπασμοὺς ἀληθινοὺς, προξενούμενους ἢ μόνον ἀπὸ τὸν ἀτμὸν, ἢ καὶ ἀπὸ τέχνην τινὰ τῶν ἐπιστατῶν, ἀπέθηκαν πολλάκις ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν τρίποδα, καὶ οἱ παραδίδομενοι εἰς τοὺς Δελφούς χρησμοὶ δὲν ἦσαν πλὴν αἱ συλλαβαὶ, τὰς ὁποίας αἱ δυνυχεῖς αὐταὶ ἐπιφύρεαν εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου, συνηγμέναι καὶ συνηρμοσμέναι κατὰ τῶν ἱερέων τὴν ἀρέσκειαν!

ΤΡΟΠΟΣ ΜΑΚΡΟΗΜΕΡΕΤΣΕΩΣ.—Ἐπεκράτει διὰ πολλοὺς χρόνους εἰς τὴν Κίναν παραδόξος τις δεισιδαιμονία καὶ πίστις, διὰ μία τῶν ἐκεὶ αἰρέσεων εἴχεν ἀνακαλύψειν φάρμακον ἀθανασίας πρόξενον. Τρεῖς αὐτοκυάτορες ἀπέθαναν καταφύγησαντες ποτὸν τι, τὸ ὁποῖον ἐδωκαν εἰς αὐτοὺς οἱ εύνοοι τοῦ παλατίου μὲ ὑπόσχεσιν διὰ ἐμελλε νὰ χρηγήσῃ ἡσὴν ἀτελεύτητον. Ἡ καλητέρα μέθοδος τοῦ νὰ μαρούνῃς τὴν ἡσὴν, καὶ νὰ καταστήσῃς αὐτὴν εὐδαιμόνα, εἶπε ποφός τις Μανδαρῖνος πρὸς ἓν τῶν μωφαμένων τούτων ἡγεμόνων, ‘εἶναι νὰ κυβερνῇς τὰς ὁρέεις σου, νὰ ὑποτάσσῃς τὰ πάθη σου, καὶ νὰ πράπτῃς τὴν ἀρετήν. Οἱ πλειότεροι τῶν προκατόχων σου, ὃ αὐτοκαράτορες! ἥθελαν ἡσεῖν εἰς βαθὺ γῆρας, ἀντὶ γηροκούθεν τὴν συμβουλὴν, τὴν ὁποίαν σὲ δίδω.’

ΜΑΘΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ.—Ἐτὶς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κίνας ἔξῆλθε ποτὲ νὰ περιοδεύῃ τὰς ἐκτεταμένας ἐπαρχίας τοῦ κράτους αὐτοῦ, συνωδευμένος μὲ τὸν πρεσβύτερον νίόν του. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐστησε τὴν ἀμαξαν εἰς τὸ μέπον τινῶν ἀγρῶν, ὅπερ ἐδούλευεν οἱ ἀνθρώποι κοπιαστικῶτατα. ‘Σ’ ἐπῆρα μαζῆ μον,’ εἶπε πρὸς τὸν νίόν του, ‘διὰ νὰ ἴδῃς ὁφθαλμοφανῶς τοὺς μοχθηροὺς κόπους τῶν ἀθλίων γεωργῶν, ὃστε, γνωρίζων τοὺς ἴδρωτας τοῦ ἔργων των, νὰ μὴ τοὺς καταβαρύνῃς μὲ φόρους ἀνυποφόρους.’